

INICI DE LA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL MOIANÈS

Altar de sant Bernat Calvó – Catedral de Sant Pere de Vic, 12-1-2024

Divendres de la setmana primera – II

Havent iniciat la quarta visita pastoral al bisbat i després de visitar l'arxiprestat del Ripollès, ara em pertoca de visitar el del Moianès. Inicio la visita pastoral a aquest arxiprestat amb la celebració de l'eucaristia en aquesta capella de sant Bernat Calvó, tal com ho feia el venerable Josep Torras i Bages. Encomanar la visita pastoral al sant bisbe de la nostra diòcesi és expressió de la necessitat de la gràcia divina per a accomplir la missió de servir el poble encomanat, en el que s'anomena la *quasi anima episcopalis regiminis*, com l'ànima del servei episcopal en un bisbat. La presència del bisbe, amb motiu de la visita pastoral, en totes les parròquies és expressió de la sol·licitud de Crist, bon Pastor, que vetlla per tot el seu ramat.

La presència eclesial en aquest arxiprestat té arrels més que mil·lenàries. Al redós dels temples parroquials s'ha anat configurant al llarg dels segles les poblacions que el formen. La presència de Crist, doncs, ha estat constant. Ell, amb fidelitat, continua servint tots els qui creuen en ell, i també, amb constància, no es cansa de trucar al cor dels qui encara no el coneixen, i, fins i tot, dels qui havent-lo conegut l'han abandonat. En l'evangelí hem escoltat com la gent anava a la casa de Jesús a Cafarnaüm. N'hi anaven tants que ni cabien davant l'entrada. Per què hi anaven? Perquè tenien set de la seva paraula. Fins i tot, cercaven la salut, com aquell paralític, portat per quatre homes que van ser capaços d'obrir un forat al terrat de la casa on era Jesús per tal que l'home tolt pogués ser atès pel Senyor.

Set de la paraula de vida i desig de salvació, són els dos requisits per a cercar Crist. Solament el qui és pobre pot anar a trobar-se amb ell. Perquè solament pot oferir els seus dons als qui el cerquen des de la sinceritat i l'autenticitat d'un cor humil i pobre. La riquesa i l'orgull no són pas camins de trobament amb Déu ni amb els germans. Aquell paralític, amb els seus acompanyants, i tots els qui escoltaven Jesús, amb la simplicitat del qui cerquen sincerament, varen trobar la salut i la salvació; no pas aquells fariseus que, tergiversant la paraula de Déu, es tancaven a la presència del Messies en Jesús de Natzaret.

En el primer llibre de Samuel hem escoltat el desig del poble d'Israel de tenir un rei. Tot i que el Senyor diu al profeta que *no és a tu a qui rebutgen; és a mi que no em volen per rei*, els donarà un sobirà. Entre els reis sobresortirà David, de qui, acomplint-se la promesa de Déu, va néixer l'Ungit, Jesucrist, fill de David i Fill de Déu. La reialesa solament pertany al Déu del cel. Per això, Jesús és l'únic veritable rei de tot l'univers i ho és perquè ell és el rostre de la misericòrdia del Pare. El Senyor guareix el paralític, que torna a casa seva amb la llitera sota el braç; però, encara més, el salva alliberant-lo dels seus pecats. El mateix Senyor diu: *Ara mateix sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra*. Aquesta és la reialesa de Jesús: alliberar els qui creuen en ell de l'esclavatge del pecat i de la por de la mort. Alliberament, el de Crist a favor nostre, amb

un preu: la seva preciosa Sang vessada en l'arbre de la creu. Sant Pau en la carta als cristians de Galàcia amonesta aquells cristians que havien conegut la llibertat de Crist a no caure altra vegada en l'esclavatge de falses creences i males pràctiques: *És per a llibertat que Crist ens ha alliberat. Manteniu-vos, doncs, així, i no us torneu a posar sota un jou de servitud* (5,1-2). La llibertat és el gran do que Jesús ens ha aconseguit: per això, mantenir-nos en la llibertat dels fills de Déu és el nostre gran repte. Ja sabem quina és la manera de viure autènticament lliures: acceptar la reialesa de Déu sobre nosaltres. Fugir de Déu és caure en l'esclavatge i viure en la por de tantes coses. La reialesa de Crist és, doncs, per a la nostra llibertat.

Fent-ho encara més concret: la font de la llibertat és la salvació que Crist ens ofereix. La veritable salvació rau en la reconciliació amb Déu, que es fa realitat amb el perdó dels pecats que ell mateix ens ofereix. La comunitat dels cristians som els qui hem estat perdonats en el baptisme; un perdó que es renova cada dia amb el nostre penediment sincer davant de Déu, i fet sacrament en la penitència, reconciliació o confessió. La font de la misericòrdia no cessa mai de rajar, perquè del cor obert de Crist, mort en creu i travessat per la llança del soldat, brollen sang i aigua, signes dels sacraments instituïts per Crist a favor de la seva Església. Els cristians tenim vida per la misericòrdia de Déu i, com a conseqüència, no podem fer res més que oferir misericòrdia als nostres germans.

Aquesta és, germans estimats, la grandesa de l'Església enmig de la nostra societat. Molts dels nostres coetanis ja no experimenten la necessitat de Déu i viuen sense ell. Les comunitats parroquials són, enmig dels nostres pobles, una presència humil del rei de misericòrdia, que és Jesucrist, el qual vol ser estimat i reconegut perquè tota persona tingui vida, i en tingui a desdir. Lluny de Déu no hi ha repòs. El cor de la persona humana ha estat pensat per a omplir-se de Déu, no pas de sucedanis que no solament no assacien sinó que encara eixamplen més el buit del cor. Per això, les petites comunitats han de ser ben omplertes de Crist, que realment sigui ell el centre de les nostres parròquies, el centre del cor de tots els qui les formem, perquè, quan els nostres germans cerquin amb set i amb pobresa l'aigua de la vida, la trobin en Jesucrist, vivent i present enmig nostre.

És gran la tasca missionera i evangelitzadora que tenim al davant els cristians en ple segle XXI i són escasses les forces que tenim. De fet, aquest deganat del Moianès està configurat per divuit parròquies, les quals, excepte sis, totes tenen servei de missa dominical i festiva. Set preveres amb càrrec pastoral hi exerceixen el seu servei. Hi ha també una comunitat de religiosos i una casa de religioses amb missió social. Aquest arxiprestat és bressol de vocacions sacerdotals i religioses presents en el bisbat i en cases de consagrats. També han passat per les seves parròquies, pel seu naixement o el seu servei, homes i dones sants com sant Francesc Coll Guitart, que fou vicari de Santa Maria de Moià; el beat Francesc Xavier Ponsa Casallarch, màrtir, fill de Moià; els claretians màrtirs Miquel Baixeras Berenguer, Joan Baixeras Berenguer i Jaume Payàs Fargas, tots tres de Castellterçol; sense oblidar la mare Rosa Santeugènia Coll, filla de Moià, i la mare Pia Criach Ginestós, nascuda a Collsuspina, fonamentals i primeres en les congregacions, respectivament, de les Dominiques de l'Anunciata, del Pare Coll, i de les Serventes del

Sagrat Cor de Jesús, del venerable Joan Collell i Cuatrecasas. Amb aquesta breu pinzellada de la història de santedat és innegable que inicio la visita pastoral sabent que vaig a visitar una terra de sants, en què generacions i generacions de fidels han mantingut la fe cristiana al llarg dels segles. Posant la mirada, doncs, en aquesta realitat de santedat i de missió hem d'abocar-nos amb esperança a viure la fe de tal manera que amb els fets i la paraula siguem els missioners que els nostres germans necessiten. Certament, una terra de sants és un lloc d'esperança en raó de tants intercessors i perquè, quan s'ha encès un foc, en aquest cas d'amor a Déu i als germans, encara que s'hagin apagat les flames sempre resten brases, les quals, tot i estar amagades sota la cendra, sempre poden tornar a encendre un foc si hi bufa el vent de l'Esperit. Amb aquesta esperança, per tant, em llanço a l'anunci de l'Evangeli i a la pregària amb els fidels de les parròquies i comunitats. Tinguem sempre present que Jesucrist és el mateix ahir, avui i per tots els segles. Així sigui.